

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Felicia Kingsley
UNA RAGAZZA D'ALTRI TEMPI

Copyright © 2023 Newton Compton Editori srl.
This edition published in agreement with the Proprietor through Mala Testa
Literary Agency, Milan
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05572-6



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

FELIŠA KINGSLI

DEVOJKA
iz nekog drugog
VREMENA

Prevela Vesna Rakonjac

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Tebi,
Koji si barem jednom u životu
Osetio potrebu da se sakriješ.
Da slediš sopstveno svetlo.

Tvoj život je jedna knjiga,
Učini sve da vredi pročitati je.

*I said, „No one has to know what we do“
His hands are in my hair, his clothes are in my room
And his voice is a familiar sound
Nothing lasts forever.*

*You'll see me in hindsight
Tangled up with you all night
Burning it down
Someday when you leave me
I bet these memories
Follow you around.*

Wildest Dreams, Tejlör Svift

1

Sreda, 8. maj

Da mi je funta za svaki put kad sam čula kako mi govore: „Stara si iznutra.“

Ali ja nisam stara iznutra. Samo sam nekako vintidž, a tu postoji razlika. Diskretna, ali je ima.

Uvek sam imala osećaj da sam rođena u pogrešno doba, a svaki proživljeni dan za ovu moju dvadeset i jednu godinu govori u prilog tome.

Vodim svakodnevni vintidž život, nasuprot opštoj strci i lošem ponašanju. Tu prvenstveno mislim na psovke. Kada bi mi i izletela neka, baš bih se uznemirila.

Vintidž sam i u poslu; želela bih da predajem istoriju, ili da radim u muzeju.

Vintidž sam i u ljubavi, zato što volim udvaranje.

A ovo poslednje i jeste glavni problem koji leži Mej na srcu. Mej je moja koleginica iz biblioteke na *UCL**-u koja je s vremenom postala osoba od poverenja.

Čak me je nagovorila da skinem dejting aplikaciju kako bih pronašla dečka.

Ja na aplikaciji za sudare? To je apsolutno suprotno od udvaranja.

Do sada, jedini efekat koji je aplikacija *MatchMe* izazvala kod mene jeste to što me je ubedila da imam supermoć da preobrazim princa na belom konju u obični ljudski primerak samo jednim poljupcem.

Nakon tipa koji mi je maznuo račun na Amazonu; onaj koji se, vođen amnezijom, ponovo smuvao sa svojom bivšom; onaj koji je skoro bio uhapšen pošto je došao po mene u ukradenom autu; sinoć se pojavilo

* Skraćena od *University College London*. (Prim. prev.)

novo lice na takmičenju sumanutih: tip se predstavio zajedno sa svojom ženom kako bi mi predložio trojku.

„Odustajem“, kažem Mej, uklanjajući aplikaciju.

„Hajde, pruži nekom još jednu šansu! Petom“, insistira. „Peti je onaj pravi.“ Razlika između Mej i mene je ta što ona ne može sama, dok se ja odlično snalazim, a ona to uopšte ne može da prihvati kao mogućnost.

„Četvorica pogrešnih su dovoljna. Ja učim za egiptologa, ne za socijalnog radnika.“

„Ti sve prilično otežavaš, kao da ćeš odmah da se udaš za nekog od njih“, uzvraća ona pomalo očajnim tonom.

„Nisam ja teška“, primećujem. „Samo pravim selekciju.“

„Ako malo ne odstupiš od svojih kriterijuma selekcije, umrećeš kao devica. Sada si već pred istekom roka.“

„Pred istekom roka? Pa nisam ja jogurt, nemam valjda rok trajanja ukucan na poleđini.“

„Ti nemaš, ali kondomi koje sam ti dala imaju“, izjavljuje. „Dobar seksualni naboj osnova je mira u vezi, a istraživanje je ključ! Ti ćeš biti diplomirani egiptolog, trebalo bi da ti se sviđa *istraživanje*.“

Pretvaram se da ignorišem njenu repliku, koncentrišući se da pozajmljene knjige sa kolica ponovo vratim na mesto. „Ko je ubacio knjigu testova sa farmacije ovde kod nas?“

Ona zgrabi priručnik iz neorganske hemije sa gomile. „Ja ću da vratim na Farmaciju, a ti skini *MatchMe*.“

I Mej i ja pohađamo Londonski univerzitetski koledž i već tri godine smo koleginice u glavnoj biblioteci, od kada sam se iz Mardena preselila u glavni grad. Marden je seoce od tri hiljade sedamsto stanovnika u Kentu, a ona je nešto najbližnje prijateljici koju sam ikad imala.

Ona, koja studira psihologiju i želi da postane terapeut za parove (ako je moguće poznate), živi za to da spaja ljude. Za ove tri godine videla sam da je spojila dvoje iz kafeterije, ne znam tačno koliko kolega sa kursa, pa čak i dvoje profesora. Ona je kao junakinja iz romana Džejn Ostin, Ema Vudhaus, samo sa plavom kosom.

Od kada sam joj poverila da sam još uvek nevina, postala sam njena nova entuzijastična misija.

Ili slučaj za proučavanje. Bojim se da me ne ubaci u svoj diplomski rad.

Devojka iz nekog drugog vremena

„Uh, Rebeka“, ponovo se okrenula ka meni, „u nedelju treba da radim, možda možeš da me menjaš po podne?“

„Ali ja sam već radila tri nedelje zaredom“, bunim se. „A dežurna sam i u subotu“, dodajem.

Tako bih želela da imam tu slobodu da je odbijem, ali život u Londonu je skup i – za razliku od Mej – nemam nikog da mi pomaže sa kirijom. Sreća je samo što imam bar stipendiju!

„Molim te“, kenjka ona trepćući. „Imam sudar.“

„Imam planove“, promrmljam.

„Skupljati starudiju po uličnim pijacama ne znači *imam planove*.“

„To su antikviteti, Mej“, ispravljam je. „Nije starudija.“

Ja sam stalni kupac na tezgama kod Portobela i Kamdena, koje pažljivo pretresam u potrazi za lepezama, pečatnim voskom i šoljama posvećenim kraljevskoj porodici. Ako sam baš srećne ruke, nađem i ukrasne trake, čipku i perlice koje mi služe da pravim nakit u stilu iz regentskog perioda koji posle prodajem na *Etsiju**.

Volim prošla vremena. Ona su tako sigurna i predvidiva, savršena za mene koja mrzim iznenađenja i nepredvidive događaje.

„Da zamenimo smene: ja ću odraditi tvoju subotu“, predlaže Mej. „Tako da možeš da ideš i na onu stvar sa maskama.“

„*Regency Revival!*“, uzviknem. To je događaj koji organizuje kraljevsko udruženje strastvenih obožavalaca kraljevske porodice, koji se okupljaju kako bi proveli popodne po društvenim običajima ranog devetnaestog veka. Svi obučeni u odeću iz te epohe, to se podrazumeva. Ove godine se održava u *Hačardsu*, najstarijoj knjižari u Londonu, koja je otvorena 1797. i koja će ugostiti Patrišu O’Nil i gde će se organizovati promocija njenog najnovijeg romana. Patriša O’Nil je kraljica romana o regentskom dobu. „To je obnavljanje uspomena.“

„A to bi značilo da pristaješ?“

S obzirom na to da mi je tada padalo da radim, već sam se ohladila od ideje da idem na *Regency Revival*, ali sam se toga odrekla teška srca. Romani sa tematikom regentskog doba bili su moje utočište nakon smrti roditelja i

* *Etsy* – globalna onlajn prodajna mreža gde se mogu kupiti, ali i prodavati unikatni predmeti. (Prim. prev.)

taj svet, sa svojim pravilima i etikacijama koje sam pratila čitajući, postali su moje sigurno mesto u trenutku kada su se sve moje izvesnosti raspadale.

Osoba koja me je uputila u ovaj žanr bila je moja komšinica, Gvenda Fening, neobična profesorka fizike u penziji. Živela je sama i počela je da me poziva kod sebe posle večere kako bi mi pokazala romane Žoržet Hejer, Meri Balog, Džulije Kvin i Patriše O'Nil, naravno.

Jedva čekam da joj kažem da ću i ja biti na evokaciji.

Gvenda mi takođe pomaže pri izradi teze: Egipctomanija u stilu regentskog perioda: kako su Napoleonova osvajanja probudila strast prema Starom Egiptu.

„Pristajem jednim veelikim *da!*“, prihvatam zamenu smene sa Mej.

„Možda i sretnoš gospodina Darsija koji će podariti cvet tvojoj čistoti“, Mej se zakikota zadovoljna što je dobila slobodnu nedelju.

Završavam svoja zaduženja u rekordnom roku, uzbuđena što ću otići kući i izbunariti kostim za evokaciju. „Vidimo se sutra“, pozdravljam je izlazeći iz biblioteke.

Inače volim da ostajem što duže u biblioteci, naročito uveče, a smena u kojoj se ostaje do ponoći mi je omiljena: to su čarobni trenuci u kojima sve izgleda kristalno jasno u vremenu koje je ispunjeno tišinom, bez mahnitosti dnevnih konsultacija i jurnjave sa jednog časa na drugi.

Stare zgrade kao i knjige vole mir, a takođe ga volim i ja.

„Ej! Rebeka“, doziva me Mej sustigavši me na trotoaru. „Zaboravila si dnevnik“, kaže mašući mi njime.

„Hvala!“, uzdahnem privijajući ga na grudi. „Kad bih ga izgubila, stvarno bih umrla.“

„Preteruješ, kupila bi novi. Nadam se neki malo lepši.“ I ne dodavši više ništa, vraća se u biblioteku.

A što se tiče ružnoće mog dnevnika, ja to i ne primećujem: izabrala sam najneupadljiviji kako nikome ne bi palo na pamet da ga prelista.

Dnevnik bih i mogla da kupim, ali ono što je unutra ne: na tim stranicama ispisan je moj život; ne baš onaj pravi, već onaj kakav bih volela da bude.

Tamo sam ja, Rebeka Šeridan, dvadesetjednogodišnja devojka koja živi u Londonu, s tom razlikom što je 1816. i što sam leđ.

Dozvoljavam sebi malo pesničke slobode, darujući samoj sebi mrvicu sreće koju obično u realnosti nemam.

Devojka iz nekog drugog vremena

Čak sam i u koži ledi Rebeke siročće, ali barem ne sama na svetu: o meni brine rođak Arči koji je od mog počivšeg oca nasledio titulu markiza, moja odana strina Kalpurnija i njen drugi muž – mrzovoljni čika Aldžernon – moja verna lična služavka Lusi, kao i komšinica, može se reći i najbolja prijateljica, Emili.

Pošto nemam prijateljicu koja bi razumela moj neobičan, pomalo bizaran hobi, odlučila sam da izmislim jednu. Emili me voli, Emili me razume.

Moj dnevnik je epistolaran, u vidu pisama koja ja njoj pišem i na koja mi ona odgovara, i u kojima delimo strast prema egiptologiji, knjigama i pisanju.

Razmenile smo čak i narukvicu prijateljstva, koju sam ja napravila od trake od turske svile i perlu u obliku kapljice, i koju koristim kao obeleživač.

Emili je već debitovala i udata je za dobru partiju, a u pismima mi piše o mondenskom životu visokog društva.

Imamo čak i nepodnošljivu „neprijateljicu“, alapaču ledi Auzoniju Ozborn.

Ledi Rebeka živi u Čarls stritu, u elegantnom kvartu Mejfer, u jednoj od onih velikih belih kuća sa redom spoljnih stubova u kojima se danas nalazi na desetine luksuznih apartmana na prodaju i to po ceni od petnaest miliona funti po apartmanu.

Ništa od toga ja ne mogu da vidim jer živim u sobičku u Betnal Grinu koji mi je oglaš predstavio kao jednosoban stan, ali svakako današnja ja i nema nekih velikih prohteva. Nema prijema ni popodnevnih čajanki.

U dnevniku sam nacrtala i portrete svih mojih prijatelja i rođaka, kao da je u pitanju porodični album, i izmislila sam misteriozne priče koje ledi Rebeka tajno objavljuje u *London Hroniklu*, što joj omogućava ekonomsku slobodu.

Nemam ambicija da objavim dnevnik, život ledi Rebeke nema zaplet, već su to samo sitni isečci života o kojem pripovedam sebi a koji mi se sviđa više od realnosti.

Nekom bi možda bilo i čudno, ali, na kraju krajeva, zadovoljstvo je samo moje i nikom ne može da pričinu štetu.

Dnevnik je moj lični svet, nikako ne bi bilo dobro da ga izgubim.

* * *

Čim sam stigla kući, pokucala sam na Gvendina vrata kako bih joj saopštila lepe vesti.

Stavila je supu da se podgreje kako bismo je podelile, sva poletna zbog mog učešća na događaju *Regency Revival*.

Već godinama je udovica, nema dece ni rođaka. Naše usamljenosti jedna drugoj prave društvo.

Na mobilnom svetluca notifikacija da mi je stigao novi imejl, koji odmah otvaram.

„Anubisov sin!“*, promucam.

„Šta te je to uznemirilo, draga?“, pita me Gvenda dok postavlja sto iznoseći delikatni servis za ručavanje *Queen Charlotte*.

„Mišljenje profesora Salija u vezi sa mojom tezom. Poslala sam mu nekoliko poglavlja i evo šta je napisao, citiram: *Vaš elaborat je kompletan, ali nedostaju mu originalnost i smelost*“, frknem.

„Nisam iznenađena“, primećuje ona, a ja se začudim.

„Molim? Šta time hoćeš da kažeš?“

„Pa, mogla bi da imaš toliko interesantnih izvora da samo hoćeš da se pokreneš i produbiš izvesne teme.“

„Da se pokrenem“, ponavljam snuždeno.

„Da putuješ“, preciznije će Gvenda. „Mogla bi da odeš na onu konvenciju u Berlin, ili u Torino...“

Otvaram usta da prigovorim, ali me ona preduhitri. „Ako misliš da kažeš kako putovanje košta, ne pokušavaj da se vadiš na to! Našla sam ti let za Kairo za 49,90, i to povratnu kartu.“

„Ne letim“, odlučno ću ja. „Ne volim avione.“

„Postaćeš egiptolog, Rebeka. Kako očekuješ tako nešto a da nikada ne kročiš na egipatsko tlo?“

„Otići ću... pre ili kasnije.“

„Kako? Teleportovaćeš se?“

„Mogla bih da idem vozom“, pretpostavljam. „Odem do Dovera, zatim pređem Lamanš kroz tunel, u Kaleu ponovo sednem na voz i naširoko

* Aluzija na psovku „kučkin sin“, s obzirom da je glavna junakinja student egiptologije a Anubis, bog mrtvih, u egipatskoj mitologiji obično je predstavljen telom čoveka sa šakalovom glavom ili potpuno u psećem liku. (Prim. prev.)

Devojka iz nekog drugog vremena

obiđem Evropu pa sve do Istanbula, a zatim ka još udaljenijim destinacijama: Siriji, Libanu, Jordanu...“

„I vratiš se kao Žil Vern! Put oko sveta za osamdeset dana“, uzviknu ona.

„Napravila sam plan puta na osnovu Gugl mapa. Gugl kaže da je potrebno šezdeset dva sata.“

„Sve tvoje kolege su radi istraživanja na terenu već bile u Grčkoj, Italiji, Sudanu... A gde si ti bila? U Velsu.“

„U Velsu je baš zabavno“, branim se.

„Da, sigurno ima mnogo starih Egipćana u Velsu. Otac ti je bio arheolog, majka je restaurirala slike. Tvoji roditelji su putovali, zašto ti mrziš putovanja?“

Možda baš zato što bi, da nisu toliko voleli da putuju, danas bili živi. „Opasno je“, zadržim se samo na tom odgovoru.

„Ne voziš.“

„Nije tačno“, odgovaram, „Jednom sam vozila.“

„Ne po auto-putu“, kategorična je dok sipa supu u tanjire.

„Šta si htela još da kažeš, Gvenda?“

„Imaš dvadeset jednu godinu i dozvoljavaš da ti strahovi zatvaraju život pred nosom: uvek sa sobom nosiš pribor za prvu pomoć koji je pun lekova koje nikad ne koristiš... Imaš li još uvek onu pumpicu za astmu? A koliko dugo već nisi imala napad astme?“

Barem godinu dana. „Nikad se ne zna.“

„Ne putuješ, nemaš momka... Čak si i u sopstvenom dnevniku samo posmatrač koji priča o životu drugih ljudi“, prekoreva me grubim rečima koje od nje nikada pre nisam čula. „Nemaš prijatelje.“

„Ti si moja prijateljica.“

„Mislim na osobu tvojih godina, sa kojom možeš da razmenjuješ iskustva. Sa kojom možeš da radiš pogrešne stvari, da grešiš, sa kojom bi rasla.“

„Imam Mej.“

„Mej ti je koleginica. Koleginica od poverenja, ali je samo koleginica. Van biblioteke se uopšte ne posećujete niti družite.“

„Imamo različit društveni život.“

„Da, ona ga bar ima.“ Gvenda uzdahnu ostavljajući sarkazam po strani. „Od kada te poznajem, nikada nisi skratila kosu“, prokomentariše i povuče me za bakarno-kestenjasti pramen onako iz šale.

Gvendu sam upoznala kada sam stigla u London, četiri meseca nakon smrti roditelja. „Volim dugu kosu.“

„Kraća kosa bi ti bolje stajala, da znaš.“

Sada sam već naslutila cilj ovog razgovora, pa sam dalji tok predupredila. „Šta da radim sa teзом?“

„Jednostavno: baci je, nađi neku interesantniju temu i ponovo je napiši.“

„Sjajno! Profesor želi da pročita prva poglavlja sledećeg četvrtka“, obaveštavam je. „Ništa od evokacije za mene.“

„To ne dolazi u obzir!“, zagrakta ona iščupavši mi telefon iz ruku. „Naime, sada ćemo da potražimo neki lep kostim. Ići ćeš na evokaciju, to je jako važno“, reče Gvenda odlučno.

Subota, 11. maj

Skup u *Hačardsu* je u četiri posle podne. Gvenda je tamo već nedeljama, zajedno sa organizatorima iz Kraljevskog udruženja.

Za događaj je rezervisan ceo prostor radnje – svih pet spratova – tako da je sada ispunjen mladim damama odevenim u pastelne boje, sa šeširima od čipke i lepezama.

Dok sam pokušavala da pronađem Gvendu među svim tim učesnicama, kupila sam svoj primerak knjige *Tajni dnevnici sestara Berington* kako bih dobila autogram a zatim se uputila ka švedskom stolu.

Očima sam gutala hranu, pogled mi je lutao između naređanih kapkejkova, poslužavnika sa makaronsima, piramida od glaziranih okruglih kolačića punjenih kremom, i napunila sam dva tanjirića.

Slažem se da to nije baš elegantno, ali tanjirići su *zaista* mali. A ja sam *mnogo* gladna.

„Drugi je za prijateljicu“, pravdala sam se kada me je jedna devojka zadužena za katering popreko pogledala. Pa, mogla bi to i da bude istina. Kad bih samo pronašla Gvendu.

Činilo se kao da se svi članovi Kraljevskog udruženja poznaju, ali ja se još nisam uklopila jer sam se učlanila tek ovog februara. KU prima samo sto novih članova po godini i to u celoj Engleskoj i to tek kad prođu ozbiljnu selekciju kroz test poznavanja regentskog perioda kome treba da pristupe

Devojka iz nekog drugog vremena

veoma savesno. Ja sam čak morala da naučim da plešem kadril i ril preko tutorijala na Jutjubu.

„Oh, tu si!“ uzviknu Gvenda, kucnuvši me prstom po ramenu.

Poskočila sam od straha, a nekoliko makaronsa veselo se otkotrlja po podu. „Dodavola! Hoćeš da me strefi srčka! Čestitam, haljina ti je savršena.“ Odmah se vidi da joj je haljina šivena po meri, verovatno kod krojačice, i da je od prave svile.

Nije kao moja, iznajmljena za dvadeset devet funti i devedeset centi, od poliestera, na čijoj etiketi piše uznemirujuće upozorenje „zapaljivo, držati dalje od izvora toplote“, sa broševima na strateškim mestima, koji bi me, kada bi se otvorili, proboli kao da sam na ražnju.

„Pođi sa mnom, već kasnimo“, požuruje me.

„Gde kasnimo? Patriša O’Nil još nije stigla“, primećujem.

Ništa. Čak me vuče za lakat trudeći se da izbegne dame i kavaljere.

„Gde idemo?“, pitam je dok ona otvara vrata magacina. Gospode, kako uopšte steže tako snažno s obzirom na to da je tako koščata?

„Nemamo vremena za gubljenje“, uzvraća ne odgovarajući na moje pitanje.

„Ne verujem da je ovaj prostor otvoren za javnost“, kažem kako bih je odgovorila dok me ona gura kroz prostoriju sve do tavanice pretrpanu kutijama u kojima se nalaze tomovi i tomovi knjiga.

Ona me konačno pušta, okreće se i gleda me. „Pokreni se i ne izmišljaj.“ Nakon toga gura još jedna vrata sa natpisom ZABRANJEN ULAZ i ulazi.

„E ova prostorija *sigurno* nije otvorena za javnost“, kažem ponovo. „Ako nas zateknu ovde, bićemo u nevolji“, upozoravam je. Ja sam odlična mušterija u *Hačardsu*, samo mi još fali da mi zabrane prilaz.“

Ništa.

Baš je izabrala pravi dan da se ponaša mahnitito. „Dobro“, predajem se. „Idemo, Gvenda.“

Oprezno razgledam oko sebe, otvaram vrata i ulazim u neku prostoriju koja liči na radionicu.

Druga vrata u prostoriji su pritivorena. „Ma gde li to jurcaš?“, progundam dok se uvlačim u sledeću prostoriju, još mračniju i užu od prethodne. „Gvenda, molim te, nemoj da nas izbace iz Kraljevskog društva. A mene tek što su primili“, molim je šapatom. Hodam poluslepa, sledeći zvuk njenih

koraka, a na grudima još uvek pritiskam knjigu Patriše O'Nil, oko ručnog zgloba mi je torbica u stilu Meri Popins, a preostali ukusni zalogaji u ruci.

Preko lica mi prelazi tanki veo: paučina.

„Sve bolje od boljeg“, gundam. Što više idem napred, zidovi kao da se približavaju, a prolaz postaje už i vodi do nekih vrata koja su niža od mene barem dva pedlja i kroz koja prolazi tračak svetlosti.

Čim sam ih otvorila, nešto neobično se desilo: ustuknula sam od jakog svetla uperenog u mene poput reflektora i na trenutak oslepela, tako da sam bila sprečena da vidim gde idem i...

Našla sam se u nečijem čvrstom zagrljaju, lica okrenutog ka jakom svetlu, a sve što su moja čula mogla da osete bilo je prigušeno, sem opojnog mirisa mentola i sladića.

„Ja...“ Udaljavam se od osobe na koju sam naletela, ali od naleta vrtoglavice gubim ravnotežu i noge me izdaju.

Uopšte se ne osećam dobro.

Sručim se na zemlju opružena na leđima.

„Ma šta se to...?“ I za tren se gomila lica sjatila oko mene.

„Gospodice, da li vam je dobro?“ pita me neka žena koju ne poznajem, ali jedno je izvesno: sigurno je i ona pripadnica Kraljevskog društva s obzirom na to kako je obučena.

Ponovo sam u knjižari, okružena svim učesnicima događaja koji me s čuđenjem posmatraju. Ne znam u kakvu me je to šetnju bila povela Gvenda, ni sa kakvim ciljem, ali sam se ponovo našla u jednoj od sala *Hačardsa*, samo što mi je haljina bila prašnjava, frizura – koja me je koštala dva sata posla i grča u ruci – pokvarena a prilikom naletanja na nepoznatog, kapkejk sa šlagom mi je ispaao sa tacne i zalepio se pravo u dekolte. Odlično, još i ekstra pranje, nadam se samo da će moći da se skine ili ću morati da doplatim.

Ne znam ni da li će mi tako umazanoj uopšte i dozvoliti da ostanem. Skidam oblak od šlaga sa haljine prstima i oližem ih. Šteta, kolač je bio baš lep.

„Je l' se onesvestila?“ pita neki glas koji ne poznajem.

„Da li joj se zavrtilo u glavi?“ pita drugi.

„Možda su joj previše zategli korset.“

Devojka iz nekog drugog vremena

„Ma kakav korset?! Jedva sam uspela i da nabavim haljinu... Jao!“, kriknem jer osetim ubod u kuku. „Znala sam da je neka zihernadla ostala otvorena.“

Glasovi oko mene su se sjedinili u jedinstveni žagor. „Ne nosi korset?“ „Skandalozno.“

„Ni debitantkinje nisu više kao nekada.“

Naravno da su ovi iz Kraljevskog društva pravi integralisti! Ali ko uopšte i zagleda ispod kostima?

„Kakvu to bizarnu obuću nosi? To nisu salonke“, primećuje druga žena od pedesetak godina, primičući nosu okrugle naočare sa zlatnim okvirom.

Na nogama su mi roze starke: uzdala sam se u dužinu haljine i verovala sam da ih niko neće primetiti.

Jedan čovek je prišao napred i pružio mi ruku u rukavici, ali nisam mogla da mu vidim lice jer je u sali bila polutama, on je stajao naspram svetla a meni je još uvek bilo teško da izoštrim vid. Mogu samo da naslutim da je prilično visok, na osnovu toga što se nadnosio nad ostalima. „Dozvolite mi da vam pomognem.“

Dezorijentisana, pokušala sam sama najpre da sednem a zatim i da se uspravim, verovatno sam to uradila prebrzo jer je prostorija ponovo krenula da se talasa do te mere da sam morala da se pridržim za policu za knjige.

Sada znam kako se oseća oprani veš nakon centrifuge. I shvatam kako se čarape stalno razdvajaju i gube.

„Vau, kakvo lelujanje“, uzdahnem pridižući se. Ne znam u kom smo delu knjižare, ali ovu salu u *Hačardsu* nikada nisam videla. Sve je izgledalo uređeno kao pre najmanje dva veka... čak su mi i tomovi knjiga povezani u kožni povez na policama delovali baš stari. „Svakako, čestitam na vernoj rekonstrukciji: izgleda baš kao knjižara s početka devetnaestog veka. Ko se pobrinuo za aranžman?“

Iz opšteg žamora isplivali su komentari poput: „Šta to govori?“, „Bunca.“

Shvatila sam: moramo baš stvarno da se pretvaramo da smo u regentskom dobu, i kao da nismo svesni činjenice da smo deo jedne evokacije.

„Ledi Rebeka, ovde su knjige koje ste naručili prošlog meseca“, reče neki glas meni poznat.

Okrećem se ka pultu i ugledam je. „Gvenda!“, uzviknem. „Zašto se nisi zaustavila malopre kad sam te dozivala?“

„Malopre?“ Ona me gleda zbunjeno. „Kada?“

„Malopre! Kada sam te sledila po celom magacinu, kada smo prošle kroz ona... vrata.“ I pokazujem na zid gde bi trebalo da je prolaz kroz koji smo prošle, ali moja ruka sada samo pokazuje policu za knjige.

„Koja vrata, ledi Rebeka?“ pita me Gvenda.

Ne znam da li je luda ona ili sam to ja. „Bila su ovde!“, ponavljam krećući se ka polici. „Pravo ispred mene.“

„Ledi Rebeka, ovde je uvek bila polica sa knjigama“, ponavlja ona sa umirujućim osmehom na usnama. „Bili ste na merdevinama i gledali izdanje na najvišim policama kada sam ja otišla do pulta da uzmem one što ste poručili. Evo, prelistajte slobodno da li su to one koje ste tražili.“

Ja, ošamućena, učinim kako mi kaže. *Gusar, Udolfove misterije i Otrantski zamak*. Redom gotički romani koje voli ledi Rebeka.

Neka žena podiže sa poda moj raskupusani primerak *Tajnih dnevnika sestara Berington* i u čudu ga posmatra „Šta je ovo?“

Ja je gledam još više začuđena. „Ovde smo zbog toga. Autorka samo što nije stigla.“

„Ova Patriša O’Nil je poznata?“

„Ovde imamo *Emu*, sva tri dela“, umeša se Gvenda zvonkim glasom, stavljajući moju omiljenu na pult među dela Džejn Ostin.

S obzirom na to da su imitacije, dobro su urađene: liče na izdanja upravo izašla iz knjigoveznice devetnaestog veka. Čak i kožni povež ima autentični miris.

Naravno da ovi iz Kraljevskog društva ne štede!

„Da li ste sada dobro?“ pita Gvenda uzevši me za ruke.

„Nadam se da ste došli kočijom i da će se vaš kočijaš postarati za sve.“

Kočija? Kočijaš? Ah, da, naravno! Verovatno se tokom evokacije ubacuje i neka predstava u program. Dobro, tu sam, ulazim u ulogu.

„Naravno“, potvrđujem kao da sve to ima potpunog smisla. „Doći će on nešto kasnije da pokupi knjige.“

„Pet gvineja, ledi Rebeka“, kaže mi osoba zadužena za kasu.

„Naravno“, potvrđujem. Pet gvineja je nešto malo više od pet funti, za suvenire mi se to čini kao pristojna cena. „Platiću preko aplikacije“, kažem i vadim mobilni telefon otvarajući digitalni novčanik.

Pružam mobilni telefon prodavcu, ali on me gleda skamenjeno. „Šta mislite da uradite sa tom spravom?“

Devojka iz nekog drugog vremena

Ah, da, za vreme evokacije nije dozvoljena upotreba moderne tehnologije bilo kog tipa. „Imam keš.“ Vadim novčanicu i pružam mu je.

„Ne prihvatamo valutu stranih zemalja“, odgovara on, vraćajući mi je.

„I ove novčanice izdaje ista engleska banka. Vidite lik našeg kralja?“

„Ali *ovo* nije naš kralj“, primećuje.

Uzimam novac i ubacujem ga u tašnicu sa najlonskom postavom ukrašenu plastičnim perlama, u koju sam strpala sve što mi je potrebno. „Dobro, stavite na račun.“

„Ledi Rebeka! Eto vas! Mislila sam da sam vas izgubila. Opet“, više neka devojka otprilike mojih godina, u odeći služavke, ulazeći u radnju. Ne poznajem je, ali mi ipak njeno lice nije novo.

„Izvinite, molim?“, pitam zbunjeno.

„Strina vas traži po celom *Fortnam i Mejsonu**. Moramo da idemo, skoro je vreme za čaj.“

„Da idemo gde?“

„Ledi Rebeka je ružno pala sa merdevina“, objašnjava joj Gvenda. „Bojim se da je malo rasejana.“

„Bože dragi, nadam se da se niste povredili ili se samo šalite sa mnom“, zaključuje devojka zabrinutim tonom. „Haljina vam je ludilo, vaša kosa... Ovog puta će mi očitati dobru bukvicu!“

„Ko će ti očitati bukvicu? I što tebe brine moja odeća?“

„Gospođo Fening, je li to ledi Rebeka udarila glavu? Zar me više ne prepoznajete?“, uzdiše. „Ja sam, Lusi.“

„Lusi“, ponavljam rasejano. Ne poznajem nijednu Lusi, u to sam sigurna.

„Vaša služavka. Izašle smo sa ledi Kalpurinijom u kupovinu, a sada se vraćamo kući na čaj sa vašim rođakom Arčibaldom i vašim čikom Aldžernonom, ako se probudio iz svoje popodnevne dremke.“

Služavka Lusi, strina Kalpurnija, čika Aldžernon i rođak Arčibald: moja „porodica“.

„A gde je kuća?“, pitam više kako bih sebi potvrdila.

„Tamo gde je uvek i bila“, odgovara ona uzbuđeno. „U Čarls stritu.“

„U Mejferu“, preciziram.

* *Fortnum & Mason*, robna kuća na Trgu Pikadili, osnovana još početkom osamnaestog veka. (Prim. prev.)

„O, hvala nebesima, bar se nečeg sećate!“ ushićeno će Lusi, uzevši me podruku i uputivši se ka vratima dok su nas prisutni skenirali pogledima.

Ne prepoznajem ulicu, jedino što mi je poznato je natpis *Haçards*, ispod kojeg smo prošle, sa izlozima oivičenim drvetom u sjajnoj crnoj boji.

Odmah pored se nalazi *Fortnam i Mejson*.

Mora da smo na Trgu Pikadili ako nismo u nekoj sličnoj ulici koja baš liči na Pikadili: nema crvenih autobusa na sprat, nema crnih taksija niti bilo kakvih motornih vozila; samo kočije i konji.

„Jesmo li mi u Londonu?“, pitam Lusi.

„A gde bismo bile?“

Odmahnem glavom i uzimam telefon kako bih uključila Gugl mape i saznala lokaciju.

Nema signala. Telefon ne hvata ni vaj-faj mreže u blizini.

„Kakvo je to sad čudo?“

„Lusi, možemo li bar na trenutak da prestanemo sa glumom? Ne znam šta se desilo i kako smo završile ovde.“

„Rekla sam vam već, ledi Rebeka, bile smo u *Fortnam*...“

„I ne zovi me ledi Rebeka. Ja nisam ledi.“

Ali moja izjava je samo naterala da se nasmeje. „Svaki put mi kažete da vas ne zovem ledi, a ja vama svaki put odgovaram da ne mogu.“

Gledam okolo, zbunjena: svi su obučeni u stilu iz regentskog doba i to do najsitnijih detalja, čak su i kočije pažljivo napravljene, bez ikakvog amaterizma, profesionalno.

„Ma naravno, na setu smo!“ uzviknem. Kako sam glupa što mi to nije palo na pamet. U Londonu se uvek nešto snima, a naročito kolosalni istorijski projekti. „Izvini“, kažem zastajući na trenutak. „Koji film se snima?“

Čovek, obučen u odeću boje magle, odmeri me od glave do pete. „Film?“

„Ili možda televizijska serija?“ dodajem. „*Netfliks? Amazon?*“

On međutim odmahnu glavom i ode ne udostojivši me odgovora.

„Učtivo je odgovoriti, prostaku!“ povičem za njim.

„Ledi Rebeka, molim vas, nije otmeno zaustavljati muškarce koje ne poznajete, tek tako na ulici. To rade pustolovke“, prošaputa.

„Senzacionalno!“, više neki dečkić koji nije imao više od jedanaest godina, sa rukama punim novina. „Cene i dalje rastu! Žito sa pedeset dva šilinga skočilo na sedamdeset šest!“

„Ledi Rebeka, ne bih da insistiram, ali vreme je da se vratimo kući.“